

РЕШЕНИЕ

№ 3712

гр. София, 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2994** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба, подадена от И. А. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] ет. 05, ап. 53 и настоящ [населено място], [населено място], срещу решение № 2155-21-47 от 22.02.21 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012-21-1379/08.12.20 г. на оспорващата, против разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.20 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване” като неоснователна.

С жалбата се иска, съдът да отмени изцяло горното решение. Жалбоподателката твърди, че същото е неправилно, невярно и противоречи на закона, защото не следва да възстановява и да връща претендираната сума, тъй като същата, съгласно разпоредбата на чл. 115 от КСО е погасена по давност. Отделно от това, посочената сума не отговаряла по размер на полученото от нея за периода, за който се иска възстановяването. От разпореждането, потвърдено по-късно и с процесното решение, не ставало ясно за всеки от претендираните месеци каква сума се иска да бъде възстановена, какъв е размерът на лихвата за всеки отделен месец, в който е получавала пенсията си. Не било взето предвид и обстоятелството, че при пенсионирането ѝ в трета категория труд е щяла да получава размер на пенсия, който не е прихванат от общата претендирана сума на получаваната ѝ пенсия.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град – редовно призован, се представлява от юрк. Я., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Счита, че не изтекъл давностния срок и няма как изискуемата сума да е равна на полученото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателката Д. е предявила жалба вх. № Ц1012-21-1379/08.12.2020 г. срещу разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2020 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, издадено на основание чл. 98, ал.2 във вр. с чл.114, ал.1 от КСО, с което е постановено да възстанови недобросъвестно получена сума за пенсия за осигурителен стаж и възраст за периода от 01.01.2010 г. до 31.05.2015 г. в размер на общо 67 183.67 лв., от които 199.76 лв. главница и законна лихва в размер на 31 983.91 лв., начислена на основание чл.111 от КСО до 17.11.2020 г. и дължима до датата на окончателното погасяване на задължението.

С жалба до АО жалбоподателката е поискала разпореждането да бъде отменено, като счита, че не следва да възстановява сумата, тъй като същата е погасена по давност. Жалбоподателката твърди пред РО, че посочената сума не отговаря по размер на получените пенсии за периода като от разпореждането не ставало ясно за всеки от претендираните месеци от посочения период каква сума се иска да се възстанови и какъв е размерът на лихвата за всеки отделен месец, за който е получавала суми. Д. счита, че при определяне на размера на задължението не е взето предвид обстоятелството, че при пенсионирането ѝ и стаж от трета категория труд е щяла да получава размер на пенсия за осигурителен стаж и възраст, който следвало да се прихване (приспадне) от общата претендирана сума за възстановяване.

Административният орган приел жалбата за редовна, допустима, но разгледана по същество за неоснователна включително и в частта, с която е направено възражение за погасяване на задължението по давност, предвид следните съображения:

При извършена проверка на пенсионната преписка било установено, че Д. е поискала отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление вх. № 2112 от 11.11.2004 г. Въз основа на представените документи исканата пенсия е отпусната с разпореждане № [ЕГН]/21 от 24.11.2004 г. при условията на § 4, ал. 1 ПЗР на КСО, в минимален размер, считано от датата на подаване на заявлението. С разпореждане № [ЕГН]/5 от 12.01.2005 г. бил определен и действителният размер на пенсията. През годините пенсията е осъвременявана, преизчислявана и индексирана, съгласно действащите законови разпоредби.

По повод запитване от 22.01.2015 г. на Италианска компетентна институция била извършена проверка на пенсионното досие на И. Д., свързана с положения от нея български осигурителен стаж и по конкретно на стажа, удостоверява с обр.УП-3 №0255/18.06.2004г., изд. от [фирма]- [населено място] за периода 10.01.1974 г. - 26.11.1987 г. По повод отправеното запитване до Обединен осигурителен архив /ООА/ [населено място], в който се съхраняват ведомостите на този осигурител с прекратена дейност, е получено писмо с изх. №457-1/14.04.2015 г., с което ТП на НОИ-С.-град е уведомено, че лицето И. Д. не фигурира в предадените ведомости на ЧЛК "В." [населено място] за периода 10.01.1974г. - 26.11.1987 г.

С оглед установеното по разплащателната документация, с разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е отменено разпореждането от 24.11.2004 г. за отпускане на пенсията и последващите го, постановен е отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето, тъй като без посочения период за осигурителен стаж от първа категория труд не са изпълнени условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО и в пункт 3 е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

С жалба вх. № 1012-21-328/16.09.2015 г. И. Д. оспорила разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. като с постановеното Решение № 2153-21-113 от 13.11.2015 г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град жалбата е оставена без уважение. Решението е обжалвано пред Административен съд - София-град, като по жалбата е образувано адм. дело № 11895/2015 г., приключило с постановяване на Решение №7059/14.11.2016 г., с което жалбата на И. А. Д. е отхвърлена. Първоинстанционното решение е обжалвано пред Върховния административен съд, който със свое Решение № 4647/11.04.2018 г. е отменил решението на АССГ в частта, в която е отхвърлена жалбата на И. Д., срещу Решение № 2153-21-113/13.11.2015 г. на директора на ГП на НОИ-С. град в частта му, с която е оставена без уважение жалбата й против точка трета от разпореждане № [ЕГН] от 12.06.2015 г., а в частта, с която е отхвърлена жалбата й против Решение № 2153-21-113/13.11.2015 г. досежно точка първа, с която е постановена отмяна на разпореждането за отпускане на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, ВАС е оставил в сила решението на АССГ. В тази връзка се установява, че пункт първи от разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е влязъл в законна сила на 11.04.2018 г.

В изпълнение на Решение № 4647/11.04.2018 г. на ВАС е постановено разпореждане № [ЕГН]/38 от 18.05.2018 г., с което е отменен пункт трети от разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. и е прието надвзетата сума да не се събира от лицето на основание чл.114, ал. 2 от КСО. Разпореждането е преразгледано от длъжностното лице, което го е издало, и след като въз основа на съдържащите се в преписката доказателства е констатирано, че неправилно е било възприето, че се касае за хипотезата на чл.114, ал. 2 от КСО, приложима за добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, е постановено разпореждане №[ЕГН]/66 от 24.08.2018 г., с което е отменено разпореждане от 18.05.18 г., отменен е пункт трети от разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. и е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО.

Разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.2018 г. е оспорено по административен ред с жалба вх.№ 1012-21-1215/26.09.2018 г., по която е издадено Решение № 2153-21-303/25.10.18 г. на директора на ТП на НОИ, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Решението е оспорено по съдебен ред като с влязло в сила на 16.10.2020 г. решение № 2205/24.04.20 г. на АССГ по адм.д.№ 12128/2018 г. оспорването е отхвърлено. С влизане в сила на съдебния акт се установява по безспорен начин, че И. Д. следва да възстанови на основание чл.114, ал.1 от КСО като недобросъвестно получени сумите за пенсия за осигурителен стаж и възраст, отпусната на основание §4, ал.1 от ПЗР на КСО въз основа на удостоверителен документ за периода 10.01.1974 г. - 26.11.1987 г., за който било установено, че е неистински.

С приключване на спора и влизане в сила на разпореждане №[ЕГН]/66 от 24.08.18 г., с което е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1

от КСО е налице основанието на чл. 10, ал.7 от НПОС за постановяване на разпореждане за възстановяване на сумите.

Неоснователно извършените осигурителни плащания на И. Д. за пенсия за ОСВ обхващат времето от отпускането на пенсията от 11.11.2004 г. до 31.05.2015 г., от която е била прекратена с разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. Последното е влязло в сила в пункт 1, с който е отменено отпускането на пенсия за ОСВ, на 11.04.2018 г. с постановяване на Решение № 4647 на ВАС, Шесто отд. по адм.д.№ 1413/2017 г.

Видно от разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2021) г., длъжностното лице по пенсионно осигуряване е постановило възстановяване на суми за надвзета пенсия за периода от 01.01.2010 г. до 31.05.2015 г., като е приложена служебно 10 – годишната погасителна давност, съгласно чл.115. ал.1, изр. второ от КСО.

Претенцията на жалбоподателката, че в разпореждането не се съдържали подробни данни за размера на задължението РО счел за неоснователна.

Видно от диспозитива на разпореждането е посочен периода, за който се дължи главницата и общата дължима сума за пенсия и великденска добавка, както и размера на лихвата, начислена на основание чл. 113 от КСО. Разпореждането е изготвено по утвърден образец, който не предвижда помесечно посочване на неоснователно изплатените суми и начислената лихва. С оглед на големия период от време, за който се дължи възстановяване на сумите - 01.01.2010 г. до 31.05.2015 г. било неоправдано в разпореждането да се съдържа подробно помесечно посочване на сумите за периода.

Изцяло за неоснователно е възприето и възражението на И. Д., че е следвало да се съобрази обстоятелството, че при пенсионирането ѝ за стаж от трета категория труд е щяла да получава размер на пенсия за осигурителен стаж и възраст, който следвало да се прихване (приспадне) от общата претендирана сума за възстановяване.

По подаденото през 2004 г. заявление е отпусната пенсия при условията на ранно пенсиониране по §4, ал.1 от ПЗР на КСО въз основа на неистински документ за стаж от първа категория труд и при навършена възраст 47 г. и 7 месеца, но в случая безспорно се установило, че през 2004 г. И. Д. не е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на трета категория труд, тъй като не е отговаряла на общите условия по чл. 68, ал.1-2 от КСО, едно от които е навършена възраст 57 год. за жените през 2004 г.

Съгласно разпореждане №[ЕГН]/20.12.2017 г. на жалбоподателката е отпуснат лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, считано от 27.08.2015 г. като за придобиване на правото е зачетен и осигурителен стаж, положен в чужбина. С оглед датата на отпускане на пенсията се установило, че същата е след периода, за който е определена главницата по задължението (от 11.11.2004 г. до 31.05.2015 г.).

По отношение на възражението за изтекла погасителна давност следвало да се има предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 115, ал.1 от КСО вземанията на НОИ за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато

задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

В административно контролното производство се установило, че вземането за периода от 01.01.10 г. до 31.12.10 г. е погасено на 01.01.21 г., поради изтичане на 10-годишната абсолютна давност, приложима служебно.

При прилагане на 5-годишната погасителна давност по КСО, с оглед направеното в жалбата до АО възражение, следвало да се прецени дали същата е била прекъсвана или спирана, за да се определи дали вземането за периода от 01.01.11 г. до 31.05.15 г. е погасено по давност.

Разпоредбата на чл. 115, ал. 3 от КСО определя, че давността се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането и с предприемане на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността тече нова давност съгласно чл. 115, ал. 4 от КСО.

Чл. 115, ал. 5, т. 1 от КСО определя, че давността спира да тече при обжалване - докато продължава спорът относно вземането.

По отношение на вземането за 2011 г. петгодишната давност се брои от 01.01.2012 г.

С разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е отменено разпореждането за отпускане на пенсия от 2004 г. Разпореждането е обжалвано с жалба вх.№1012-21- 328 16.09.2015 г. поради което на основание чл.115, ал.5, т. 1 от КСО давността спира да тече до приключване на спора, което е станало с влизане в сила на 11.04.2018 г. на Решение №7059 14.11.2016 г. на АССГ по адм.д.№11895/2015 г. в частта, с която е отхвърлена жалбата ПО точка първа от разпореждането, с която е отменено разпореждането от 24.11.2004 г. за отпускане на пенсия и последващите го. Следователно давност е текла за времето от (01.01.2012 г. до 16.09.2015 г. (3 год. и 9 мес.), а от 11.04.2018 г. е прекъсната поради влизане в сила на пункт 1 от № [ЕГН]/46 от 12.06.2015г. и започва да тече нов петгодишен давностен срок.

За времето на оспорване на разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.2018 г., с което е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО давност също не е текла. Периодът на спирането е от 26.09.2018 г. - подаване на жалбата срещу разпореждането до 16.10.2020 г. - влизане в сила на Решение № 2205/24.04.2020 г. на АССГ по адм.д.№ 12128/2018 г. В тази връзка се установява, че от прекъсването на давността на 11 04.2018 г. давност е текла до 26.09.2018 г. или изтеклият давностен срок е 5 месеца и 15 дни.

Считано от 17.10.20 г., от която дата е влязло в сила разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.18 г., давността отново била прекъсната и на основание чл.115, ал. 4 от КСО започва да тече нова петгодишна давност.

Предвид изложеното, решаващият административен орган приема, че към датата на постановяване на оспореното Разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2020 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване петгодишната давност за вземането на ДОО за периода от 01.01.2011 г. до 31.05.2015 г. не е изтекла и задължението на жалбоподател ката не е погасено по давност.

При така изяснената фактическа обстановка и с оглед на коментираните правни норми, решаващият контролен административен орган приел, че Разпореждане № РНП-2-4-21- 00842328/17.11.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С-град е правилно и законосъобразно постановено, поради което предявената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Възражението за изтекла петгодишна погасителна давност също било неоснователно и следвало да бъде оставено без уважение. С оглед обстоятелството, че вземането на

ДОО за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. е погасено поради изтичане на десетгодишната абсолютна погасителна давност същото не следвало да бъде възстановявано от жалбоподателката. В тази връзка оставил без уважение жалба вх. № Ц1012-21 -1379/08.12.2020 г. на И. Д. срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2020 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ като неоснователна. Отделно от това, оставил без уважение възражението за погасяване по давност на задължението, посочено в Разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2020 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ за периода от 01.01.2011 г. до 31.05.2015 г. като неоснователно, като разпоредил да не се възстановява от жалбоподателката установеното задължение за надвзета пенсия за времето от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г., поради изтекла абсолютна погасителна давност.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 71 –ви състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, поради което е допустима като подадена от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

В случая не се касае за допусната грешка от пенсионния орган при отпускане и изчисляване на пенсията, каквито са доводите на жалбоподателя, а за неоснователно отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията за първа категория труд по §4, ал.1 от КСО, въз основа на документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, представени от И. Д., за които по - късно е установено, че са нередовни, тъй като не са издадени въз основа на разплащателната документация, каквото е изискването на чл.40, ал.3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, и като удостоверителен свидетелстващ документ не отразяват действителната фактическа обстановка.

В случая става ясно, че при извършена проверка на пенсионната преписка се установява, че жалбоподателката Д. е поискала отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление вх. № 2112 от 11.11.2004г. Въз основа на представените документи исканата пенсия е отпусната с разпореждане № [ЕГН]/21 от 24.11.2004 г. при условията на § 4, ал. 1 ПЗР на КСО, в минимален размер, считано от датата на подаване на заявлението. С разпореждане № [ЕГН]/5 от 12.01.2005 г. е определен и действителният размер на пенсията, който е индексирал, съгласно действащото законодателство.

Доказано е, че по повод запитване от 22.01.2015 г. на Италианска компетентна институция е извършена проверка на пенсионното досие на И. Д., свързана с положения от нея български осигурителен стаж и по конкретно на стажа, удостоверен с обр. УП-3 №0255/18.06.2004г., изд. от [фирма]- [населено място] за периода 10.01.1974 г. - 26.11.1987 г. По повод отправеното запитване до Обединен осигурителен архив /ООА/ [населено място], в който

се съхраняват ведомостите на този осигурител с прекратена дейност и е получено писмо с изх. №457-1/14.04.2015 г., с което ТП на НОИ-С.-град е уведомено, че лицето И. Д. не фигурира в предадените ведомости на ЧЛК "В." [населено място] за периода 10.01.1974г. - 26.11.1987 г.

Предвид това, с разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е отменено разпореждането от 24.11.2004 г. за отпускане на пенсията и постановените след него разпореждания. Постановен е отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето, тъй като без посочения период за осигурителен стаж от първа категория труд не са изпълнени условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО и в пункт 3 е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

С жалба вх. № 1012-21-328/16.09.2015 г. И. Д. оспорила разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. като с постановеното Решение № 2153-21-113 от 13.11.2015 г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град жалбата е оставена без уважение. Решението е обжалвано пред Административен съд - София-град, като по жалбата е образувано адм. дело № 11895/2015 г., приключило с постановяване на Решение №7059/14.11.2016 г., с което жалбата на И. А. Д. е отхвърлена. Първоинстанционното решение е обжалвано пред Върховния административен съд, който със свое Решение № 4647/11.04.2018 г. е отменил решението на АССГ в частта, в която е отхвърлена жалбата на И. Д., срещу Решение № 2153-21-113/13.11.2015 г. на директора на ГП на НОИ-С. град в частта му, с която е оставена без уважение жалбата й против точка трета от разпореждане № [ЕГН] от 12.06.2015 г., а в частта, с която е отхвърлена жалбата й против Решение № 2153-21-113/13.11.2015 г. досежно точка първа, с която е постановена отмяна на разпореждането за отпускане на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, ВАС е оставил в сила решението на АССГ и пункт първи от разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е влязъл в законна сила на 11.04.2018 г.

С разпореждане № [ЕГН]/38 от 18.05.2018 г., е отменен пункт трети от разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. и е прието надвзетата сума да не се събира от лицето на основание чл.114, ал. 2 от КСО. Разпореждането е преразгледано от длъжностното лице, което го е издало, и след като въз основа на съдържащите се в преписката доказателства е констатирано, че неправилно е било възприето, че се касае за хипотезата на чл.114, ал. 2 от КСО, приложима за добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, е постановено разпореждане №[ЕГН]/66 от 24.08.2018 г., с което е отменено разпореждане от 18.05.18 г., отменен е пункт трети от разпореждане № [ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. и е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО.

Разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.2018 г. е оспорено по административен ред с жалба вх.№ 1012-21-1215/26.09.2018 г., по която е издадено Решение № 2153 -21-303/25.10.18 г. на директора на ТП на НОИ, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Решението е оспорено по съдебен ред като с влязло в сила на 16.10.2020 г. решение № 2205/24.04.20 г. на АССГ по адм.д.№ 12128/2018 г. оспорването е отхвърлено. Това решение е влязло в сила, в резултат на което И. Д. следва да възстанови на основание чл.114, ал.1 от КСО като недобросъвестно получени сумите за пенсия за

осигурителен стаж и възраст, отпусната на основание §4, ал.1 от ПЗР на КСО въз основа на удостоверятелен документ за периода 10.01.1974 г. - 26.11.1987 г., за който безспорно е установено, че е неистински.

С приключване на спора и влизане в сила на разпореждане №[ЕГН]/66 от 24.08.18 г., с което е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО е налице основанието на чл. 10, ал.7 от НПОС за постановяване на разпореждане за възстановяване на сумите.

Неоснователно извършените осигурителни плащания на И. Д. за пенсия за ОСВ обхващат времето от отпускането на пенсията от 11.11.2004 г. до 31.05.2015 г., от която е била прекратена с разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. Последното е влязло в сила в пункт 1, с който е отменено отпускането на пенсия за ОСВ, на 11.04.2018 г. с постановяване на Решение № 4647 на ВАС, Шесто отд. по адм.д.№ 1413/2017 г.

С разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2021) г., длъжностното лице по пенсионно осигуряване е постановило възстановяване на суми за надвзета пенсия за периода от 01.01.2010 г. до 31.05.2015 г., като е приложена служебно 10 – годишната погасителна давност, съгласно чл.115. ал.1, изр. второ от КСО.

В диспозитива на разпореждането е посочен периода, за който се дължи главницата и общата дължима сума за пенсия и великденска добавка, както и размера на лихвата, начислена на основание чл. 113 от КСО.

Съдът счита, че правилно АО е възприел за неоснователно възражението на И. Д., че е следвало да се съобрази обстоятелството, че при пенсионирането ѝ за стаж от трета категория труд е щяла да получава размер на пенсия за осигурителен стаж и възраст, който следвало да се прихване от общата претендирана сума за възстановяване.

По подаденото през 2004 г. заявление е отпусната пенсия при условията на ранно пенсиониране по §4, ал.1 от ПЗР на КСО въз основа на неистински документ за стаж от първа категория труд и при навършена възраст 47 г. и 7 месеца, но безспорно е установено, че през 2004 г. И. Д. не е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на трета категория труд, тъй като не отговаря на общите условия по чл. 68, ал.1-2 от КСО, едно от които е навършена възраст 57 год. за жените през 2004 г.

Съгласно разпореждане №[ЕГН]/20.12.2017 г. на жалбоподателката е отпуснат лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, считано от 27.08.2015 г. като за придобиване на правото е зачетен и осигурителен стаж, положен в чужбина. С оглед датата на отпускане на пенсията става ясно, че същата е след периода, за който е определена главницата по задължението (от 11.11.2004 г. до 31.05.2015 г.).

Съдът споделя възприетото от АО и по отношение на възражението за изтекла погасителна давност. Разпоредбата на чл. 115, ал.1 от КСО, предвижда че вземанията на НОИ за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, а с изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания,

независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Вземането за периода от 01.01.10 г. до 31.12.10 г. е погасено на 01.01.21 г., поради изтичане на 10-годишната абсолютна давност, приложима служебно. Разпоредбата на чл. 115, ал. 3 от КСО определя, че давността се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането и с предприемане на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността тече нова давност съгласно чл. 115, ал. 4 от КСО.

Чл. 115, ал. 5, т. 1 от КСО определя, че давността спира да тече при обжалване - докато продължава спорът относно вземането.

По отношение на вземането за 2011 г. петгодишната давност следва да се брои от 01.01.2012 г.

С разпореждане №[ЕГН]/46 от 12.06.2015 г. е отменено разпореждането за отпускане на пенсия от 2004 г. Разпореждането е обжалвано с жалба вх.№1012-21- 328 16.09.2015 г. поради което на основание чл.115, ал.5, т. 1 от КСО давността спира да тече до приключване на спора, което е станало с влизане в сила на 11.04.2018 г. на Решение №7059 14.11.2016 г. на АССГ по адм.д.№11895/2015 г. в частта, с която е отхвърлена жалбата по точка първа от разпореждането, с която е отменено разпореждането от 24.11.2004 г. за отпускане на пенсия и следващите след него разпореждания. Давност е текла за времето от (01.01.2012 г. до 16.09.2015 г. (3 год. и 9 мес.), а от 11.04.2018 г. е прекъсната поради влизане в сила на пункт 1 от № [ЕГН]/46 от 12.06.2015г. и е започнал да тече нов петгодишен давностен срок.

За времето на оспорване на разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.2018 г., с което е постановено надвзетата сума да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО, давност също не е текла. Периодът на спирането е от 26.09.2018 г., когато е подадена жалбата срещу разпореждането до 16.10.2020 г., когато е влязло в сила Решение № 2205/24.04.2020 г. на АССГ по адм.д.№ 12128/2018 г. и от прекъсването на давността на 11 04.2018 г. давност е текла до 26.09.2018 г. или изтеклият давностен срок е 5 месеца и 15 дни.

От 17.10.20 г. е влязло в сила разпореждане № [ЕГН]/66 от 24.08.18 г. и давността отново е прекъсната и на основание чл.115, ал. 4 от КСО започва да тече нова петгодишна давност.

В тази връзка съдът счита, че към датата на постановяване на оспореното Разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.2020 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване петгодишната давност за вземането на ДОО за периода от 01.01.2011 г. до 31.05.2015 г. не е изтекла и задължението на жалбоподателката не е погасено по давност.

В тази връзка, съдът намира, че правилно и законосъобразно решаващият административен орган е приел, че И. Д. е проявила недобросъвестност при подаване на заявлението за пенсиониране през 2004 г., като е приложила документи за осигурителен стаж и осигурителен доход от предприятие, в което не е работила през целия период от време и е оставил жалбата, против Разпореждане № РНП-2-4-21- 00842328/17.11.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С.-град без уважение като неоснователна, както и възражението за погасяване по давност на

задължението за периода от 01.01.11 г. до 31.05.15 г.. Правилно е постановено и възстановяването на недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания на основание чл. 114, ал. 1 от КСО, заедно с лихвата по чл. 113.

Съдът, като взе предвид фактите по делото, приема жалба за неоснователна и като такава следва да я отхвърли.

При този изход на спора трябва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл. 143, ал. 1 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за явяване в пет съдебни заседания.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 71 –ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] ет. 05, ап. 53 и настоящ [населено място], [населено място], срещу решение № 2155-21-47 от 22.02.21 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012-21-1379/08.12.20 г. на оспорващата, против разпореждане № РНП-2-4-21-00842328/17.11.20 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване”.

ОСЪЖДА И. А. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сторените по делото разноски в размер на 100 /сто/ лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: